విలువలు

ఆరోజు మామూలుకన్న కొంచెం పెందలాడే ఇంటికి వచ్చింది మాలచ్చిమి. గుమ్మానికి అడ్డం కట్టిన తడిక తోసుకొని లోపలికి వెళ్తూ, "ఎంకటేసు ఏడకి పోనాడో?" అనుకొంది, రోజూ తన కోసం గుమ్మంలో ఎదురుచూసే కొడుకు ఆ చుట్టుపక్కల కనిపించకపోవడంతో.

ఎంకటేసు ఎక్కడికీపోలేదు, గుడిశెలో ఒక పక్కగా మంచం మీద మూడంకెలా ముడుచుకొని పడి నిద్రపోతున్నాడు.

"బొట్టిడీయేలప్పుడు తొంగున్నాడేటి?" వేళకాని వేళ కొడుకు అలా మంచానపడి నిద్రపోవడంతో మాలచ్చిమి మనసు కలతపడింది. చేతిలో ఉన్న సామాన్లని కిందపెట్టి, ఆత్రంగా కొడుకు నుదురు ముట్టుకొని చూసింది. ఎంకటేసు శరీరం నులివెచ్చగా చేతికి తగిలింది. ఆ చేత్తోనే తన ఒళ్ళు తాకి చూసుకొని తనదీ అలాగే ఉండడంతో, కొడుకు ఊరకే నిద్రకి జోగాడు కాని మరేం చికాకులేదని నిర్ధారించుకొంది. దండెం మీద పడి ఉన్న చీరెని తీసి, రెండు మడతలు పెట్టి కొడుకు మెడదాకా కప్పి, నేచేదంటే గోలెడ్తాడు. బేగి పొయ్యి కింద మంటేసి కూడొండాలి." అనుకొంటూ ముందుకి నడిచింది.

చలికాలం ఇంకా బాగా రాకపోయినా శీతగాలి తిరిగింది. వేడివేడి ఉడుకునీళ్ళు ఒంటి మీద పోసుకొంటుంటే ఉదయం నుంచి పడ్డ శ్రమ మరపుకి వచ్చింది మాలచ్చిమికి. ఆ రోజు ఎంకన్నగారి డాబా యింటికి కాంక్రీటు స్లాబు వేసారు. కాళ్ళు విరిగేలా పరుగులు పెట్టి పని చేసింది. పని పూర్తయి గమేలాలు నేల పడేసి నిలబడబోయేసరికి కాళ్ళలో శక్తి సన్నగిల్లినట్లు లొటలొటలాడాయి కాళ్ళు. బజారుదాకా ఎలాగో లేని ఓపిక తెచ్చుకొని నడిచి కాస్త టీ నీళ్ళు గొంతుకలో పోసుకొన్నాక ఆ ప్రాణం కుదుటపడింది. ఉదయం పనిలోనికి పోతూంటే వెంకటేసు మరీ మరీ సెప్పాడు, 'నాను పైడమ్మత్తింట బుద్ధిగా ఉంటకానీ మాపిటికి రొయ్యల పులుసెట్టాలి మరి' అంటూ. ఆవేళ శనివారం. కూలి డబ్బులు చేతిలో పడ్డాయి. బియ్యం, ఎండు రొయ్యలు ఇంకా పులుసుకి కావలసిన ఉప్పూ, చింతపండూ వగైరా సామానులన్నీ కొనుక్కొని ఇంటి ముఖం పట్టింది మాలచ్చిమి.

పక్కనున్న పాతకోక మొలకు చుట్టుకొని, పొయ్యి మీద కూటి కుండలో ఎసరెట్టి బియ్యం కడిగి పోసింది. బియ్యం ఉడుకందుకొనేలోగా చమురు పిడతలో చెయ్యి ముంచి తలకి రాసుకొని, నున్నగా దువ్వి, జెడల్లి ముడి చుట్టింది. మూడేళ్ళనాడు నూకాలమ్మ పండక్కి కన్నోరెట్టిన ఉల్లిరంగు గళ్ళచీర కర్రపెట్టెలోంచి తీసి కట్టుకొంది. ఉల్లిరంగు కోక కట్టి, నల్లరంగు రవికె తొడిగి ఆరోజు మాలచ్చిమి తీర్థంలో తిరుగు తూంటే అంతమంది జనంలో ఆ పిల్లని గుచ్చి గుచ్చి చూడనివాళ్ళేలేరు. "బలేపసందు గుంది గుంట, మీవూరి సరుకేనేటి?" అని అడిగి వివరాలు తెలుసుకోని వయస్సువాళ్ళు లేదు.

మాలచ్చిమికి తానందంగా ఉంటానని తెలుసు. చక్కగా ముస్తాబయితే ఇంకా అందంగా ఉంటుందనీ ఆ రోజే తెలుసుకొంది. పెణకనున్న అద్దం తీసి బొట్టూ కాటికి పెట్టుకొంటుంటే, పొద్దుటేల పైడమ్మొదినిచ్చిన నరసింహస్వామి పెసాదం గుర్తు కొచ్చింది. ఒక చిన్న కొబ్బరిముక్క, ఒక మందారపువ్వు. కొబ్బరిముక్క కొడుకు కోసం దాచిపెట్టి, మందారపువ్వు అందంగా ముడిపై అమర్చుకొంది. ముస్తాబంతా సరిగా ఉందోలేదో అద్దంలో మరొక్కమారు చూసుకొని అద్దాన్ని తిరిగి పెణకలో పెట్టి పొయ్యి ముందుకి వచ్చింది.

ఉడికిన అన్నంలో గెంజి గుబులు గుబులుగా పడుచుపిల్ల మనసులో కోరికల్లా ఎగిరిపడ్తున్నది. గెంజి వార్చి కూటి కుండని పక్కగా పోయి సెగలో ఉంచి, పులుసు దాకలో రొయ్యిల తాలింపు పెట్టింది. కమ్మటి తాలింపువాసన ఒక్కసారి గుడిసెంతా గుబాళించింది. పొయ్యి కింద మంట దిగలాగి పొంగుతున్న పులుసును తెడ్డుతో కలుపుతుంటే గుమ్మానికి అడ్డం కట్టిన తడిక తోసిన చప్పుడు అయింది. అప్పటికే కనుచీకటి పడింది. పక్కగా ఉన్న బుడ్డి అందుకొని పొయ్యిలోని మండుతున్న పుల్ల తీసి దీపం వెలిగిస్తూ "ఏరది?" అంది, మాలచ్చిమి వెనుతిరిగి చూడకుండానే.

"నాను" అన్నాడు ఆ వచ్చిన వ్యక్తి మెల్లగా.

"నానంటే?" బుడ్డిలో వత్తిని పైకి ఎగదోస్తూ మళ్ళా అడిగింది మాలచ్చిమి.

"నానూ... సింవాద్రిని" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

మాలచ్చిమి చేతిలో దీపం ఇటు అటు కదిలింది. దాన్ని నెమ్మదిగా పక్కనున్న దిమ్మపై ఉంచి, గుమ్మం వైపు తిరుగుతూ, "ఏంటిలా వచ్చినావు?" అంది ఏ భావం ధ్వనించని కంఠంతో.

"ఏటిలే" నసుగుతూ అన్నాడు సింవాద్రి.

"ఏటీ నేకపోతే మూడేళ్ళ పొద్దయి వొప్పుడూ రానోడివి ఈయేల ఎందుకొచ్చి నట్టు?" ఈసారి సింవాద్రి కళ్లలోకి సూటిగా చూస్తూ ప్రశ్నించింది మాలచ్చిమి.

"వత్తున్నోల్లంతా ఎందుకొత్తన్నారు?" అదోలా నవ్వుతూ అన్నాడు సింవాద్రి.

ఒక్కసారి సింవాద్రి వైపు చురుగ్గా చూసింది మాలచ్చిమి. మళ్లీ అంతలోనే సర్దుకొని, "ఆల్లంతా నీతి జాతీ లేనోల్లు. నీకూ ఆల్లకీ సాటేటి? మీయమ్మ సెప్పిందిగందా నువ్వు రాములోరంత పవిత్రుడివీ, అరిచ్చెందురుడంత సత్తెమంతుడివీ అని" ఉక్రోషంగా అంది మాలచ్చిమి.

సింవాద్రి మాట్లాడలేదు. పక్కగా ఉన్న చెక్క పెట్టెమీద చోటు చేసుకొని కూర్చునే ప్రయత్నంలో ఉన్నాడు.

"సిట్టెమ్మ పుట్టింటి కెల్లినాదేటి?" కవ్విస్తున్నట్లు చూస్తూ ప్రశ్నించింది మాలచ్చిమి.

"ఆ ముండ ఊసు ఎత్తకేన్" చిరాగ్గా అన్నాడు సింవాద్రి.

"నువు దుక్కనాగుండగా అది ముందెట్ట అవుతాది?"

"అవకపోతే సావనీ"

పైమీది గుడ్డ గట్టిగా గాలిలోకి దులిపి మళ్ళా భుజం మీద వేసుకున్నాడు.

"కావాలని యంటపడి తిరిగి మరీ పెళ్ళి చేసుకొన్నావుగందా దానబ్బ డబ్బుకి కళ్లు బెమసి, అప్పుడే మొగం మొత్తేసినాదేంటి?"

దానికీ సింవాద్రి జవాబు చెప్పలేదు.

"కూడులోకి ఏటొండుతున్నవో కాని మా కమ్మగ వాసనొస్తంది" అన్నాడు ముక్కు పుటాలు ఎగరేస్తూ.

"ఎందు రొయ్యల పులుసు."

"మా పసందుగ ఎట్టేదానివి. అటొంటిది తిని ఎంతకాలమయ్యిందో?"

"నీ కింకయ్యన్నీ గుర్తున్నాయేటి?"

"ఏది మరసిపోనా మరిసిపోవచ్చు గాని తిన్న తిండి మరసిపోతే మల్లా జల్మలో తిండి బుట్టదంటారు. అది సరేగాని, నాక్కూంత కూడెడతావేటి? మద్దెనాల పట్టంలో ఆ ఓటలు మెతుకులు సప్పిడి పత్తెంలా నోటికి పోనేదు."

"పట్టంలో ఏపారం ఎట్టేవుట?"

"ఏరు సెప్పేరేటి?"

"ఏరో ఓరు. నిబద్ది అయిన మాట ఏరు సెప్తేనేటి? బలేగా సాగుతోందట ఏపారం. ముందల సరుగుడు దుంగలు, ఎనక సారాబుడ్లు....

"అదంతా నాదేటి... మా మావది."

"మీ మావదైతే నీది కాదేటి? దాని కోసమే గంద నమ్ముకున్నదాని బతుకుల బుగ్గోసి ఆ గుంట వెంటపడ్డది. ఏరికి తెలియని యవ్వారం!"

సింవాద్రికి సంభాషణ సాగుతున్న తీరు నచ్చలేదు. ఆ విషయం అతడి ముఖమే చెప్తున్నది. ఇంతకాలమయేక ఈ రోజు మాలచ్చిమితో వాదులాడడానికి రాలేదు వాడు. సరదాగా కాస్త సమయం గడుపుదామని వచ్చాడు. వచ్చింది మొదలుగా మాలచ్చిమి పుల్ల విరుపు మాటలే మొదలు పెట్టింది. మాట మారుద్దామనే ప్రయత్నంలో ఇటు అటు చూసి, "ఎంకటేసు ఈ ఏలప్పుడు తొంగున్నాడేటి? ఒళ్లు సుకంగుందా!" అన్నాడు, లేచివెళ్ళి ఆ పిల్లడి నుదురు ముట్టుకు చూస్తూ.

"ఈ ఏల ఆడంటే అభిమానం పుట్టుకొచ్చిందేటి?" మాలచ్చిమి తన మార్గం వదలలేదు.

"ఈ ఏలన్నమాటేటి? ఎప్పుడూ ఉంటాది. రగతంలో రగతమా మరోటా? పొమ్మంటే పోతాదేటి?"

"ఆదు నీ కొడుకే కాదన్నావు... ఆడిలో నీ రగతం లేనేలేదన్నావు. అప్పుడు లేంది వుప్పుడు కొత్తగా పుట్టుకొచ్చిందేటి?"

"ఏదో గాచారం అట్టానేసింది, అయన్నీ మరసిపోయే మాలచ్చిమి" బతిమాలు తున్నట్లు అన్నాడు సింవాద్రి.

"గాచారవంట గాచారం.... సెయ్యాలని బుద్దెట్టి సేసి మల్లా మరసిపోయే అంటే... మరసిపోక నిన్నట్టుకు ఏలాడే నేటి?"

"అట్ట కోపంతో మాటాడుతోంటే నువు బలే పసందుగుండవు."

ముచ్చటగా నవ్వేడు సింవాద్రి.

"పెల్లాంకాని పెతి ఆడదీ మొగోడికి పసందుగే ఉంటంది."

"మల్ల మనం పెల్లి సేసుకొందావేంటి?" కులాసాగా నవ్వుతూ అన్నాడు సింవాద్రి.

"నీకు సిగ్గులేకపోతే నాకు ఉండదనుకొన్నావేటి? పెద్దమనుసుల ముందు అన్ని మాటలు సెప్పి...."

"మల్లా ఆ పెద్దమదుసుల్నే పెల్లి సేసేమందాం... తీరిపోతుంది యవ్వారం."

"అంటే ఒగ్గేసి వల్లక కూకోడానికి నీ పెల్లాం ఈ మాలచ్చిమి కాదు. సింతబరి కెట్టుకొని ఎంటపడ్తాది సిట్టెమ్మ."

ఆ మాటంటుంటే మాలచ్చిమికి మూడేళ్లనాటి సంగతి గుర్తుకొచ్చింది.

మాలచ్చిమికి సింవాద్రికి పెళ్లి అయి అప్పటికి నాలుగేళ్లయింది. దంపతులిద్దరూ చిలకా గోరెంకల్లా ఉండేవారు. ఎంకటేసు కడుపున పడ్తమే చెడ్డ గడియలో పడ్డాడు. డబ్బురీత్యా చూసుకొంటే అది మంచి గడియే. అప్పటి వరకు ఆ పల్లెటూర్లో చిన్నా పెద్దా పనులు చేసుకొంటూ బ్రతుకుతున్న వడ్రంగి సింవాద్రికి పట్నంలో పెద్ద పని దొరికింది. గురునాథం అనే కంట్రాక్టరు పెద్ద మేడ కడుతూ వడ్రంగి పనికి సింవాద్రిని పిలుచుకుపోయాడు. పది రోజులు పట్నంలో, పది గంటలు ఇంట్లో ఉన్నట్లు గడిచి పోయింది ఏడాదిపాటు.

ఎంకటేసు పుట్టాక ఓసారి నెల రోజులైనా సింవాద్రి పట్నం నుంచి తిరిగి రాలేదు. మాలచ్చిమి వీళ్లనీ వాళ్లనీ కబుర్లు పెట్టగా ఒకనాడు ఇంటికి వచ్చాడు. అంతకాలం తరువాత వచ్చిన బర్త పదో పరకో డబ్బు తెచ్చి చేతిలో పెడ్తాదనీ, అభిమానంగా తననీ, కొడుకునీ చేరదీస్తాడనీ ఆశతో ఎదురొచ్చింది మాలచ్చిమి.

సింవాద్రి మాలచ్చిమిని పలకరించనైనా పలకరించకుండా చేతిలో బట్టల సంచిని ఇంట్లో పడేసి, గిర్రున తిరిగి వెళ్లిపోయాడు. ఆ వెళ్లినవాడు తిన్నగా గూడెం పెద్దల ముందుకి పోయి, "నాను మాలచ్చిమిని ఒగ్గేత్తున్నాను... పంచాయతి ఎట్టించండి" అన్నాడు. సింవాద్రి నోటి నుంచి పూర్తిగా ఆ మాట బయటపడకముందే మాలచ్చిమి చెవులకి చేరిపోయింది

ఆ వార్త. ఇటీవల సింహాద్రి వరస చూస్తుంటే ఆమె అనుకొంటూనే ఉంది. అందుకే ఆ వార్త విని హడలిపోలేదు. గోడుగోడున ఏడవలేదు. తల్లిని వెంటబెట్టుకొని, కొడుకుని చంకనెత్తుకొని పెద్దల ముందుకి వచ్చింది.

మాలచ్చిమిని విడిచిపెట్టడానికి సింహాద్రి చెప్పిన కారణాలు ఏమంత పెద్దవి కావు. పోయినసారి నూకాలమ్మ పండుగలో చిలకలా సింగారించుకొని, వయ్యారాలు ఒలకపోస్తూ, కనిపించిన వారందరితో నవ్వుతూ, తుళ్లుతూ మాట్లాడిందిట. తను వద్దన్నా వినకుండా చినబావ కోటేసు పక్కని కూర్చుని రంగులరాట్నం తిరిగిందట. "నేను పక్కనుండగనే ఇన్ని ఏసాలు పోయిన మడిసి నాను ఊరలేనప్పుడు ఇంకెంత నాటకమాడిందో నాకేం ఎరుక? మడిసి బుద్ధి ఓపాలి సెడకనేపోవాలి కాని సెడిందంటే ఇక బెమ్మదేవుడు కూడా సక్కబెట్టనేడు" అన్నాడు సింహాద్రి.

"ఆడు అన్న మాటలన్నీ ఇన్నావుకద మాలచ్చిమీ, నువ్వేటంటావు?" అని అడిగారు పెద్దలలో ఒకరు.

"నానేటి అనను బాబూ? ఆడినేటి అనేమాటుంటే ఇంతకు ముంగలే మీ ముందుకి వచ్చేదాన్ని, నాయం సెప్పమని. ఆరునెల్ల పొద్దయి ఆడు పట్నంలో ఏటి సేసేడు? ఎవరితో తిరిగేడో, సేతుల్లో పడ్డ సొమ్ము ఏరికి మింగపెడ్తన్నాడో... ఇయన్నీ నాను సెవులతో ఇన్నానే కాని కల్లతో సూడనేదు బాబూ! కల్లతో సూడందే ఆడు మంచోడు కాదని మీ ముంగల నాయానికొత్తే నా ముకాన మీలాటోల్లంతా ఏ మాటలు అంటారో.... ఏ బుద్ధులు సెప్తారో అయే ఆడికి సెప్పండి... మనసున్న మడిసైతే ఇనుకొంటాడు. నేక మనువే సెడగొట్టు కోవాలనుకుంటే.... ఆడన్నట్టు ఆ బెమ్మదేవుడు కూడా నిలపనేదు" అంది నిదానంగా మాలచ్చిమి.

మాలచ్చిమి అన్న మాటలు సబబుగా ఉన్నాయన్నారు పెద్దలు. కేవలం అనుమానం మీద భార్యాభర్తలు విడిపోవాలనుకోవటం, ఇటువంటి చిన్న చిన్న విషయాలకి నలుగురి మధ్యకి వచ్చి అల్లరిపడ్డం మంచిది కాదన్నారు. అయిపోయిందేదో అయిపోయింది. ఇకనుంచి ఇద్దరూ బుద్ధిగా ఉండి సంసారం చేసుకోండి అని హితవు చెప్పారు.

పెద్దల మాటలకి సింహాద్రి ముఖం విడలేదు. ఈ బుద్ధులు వినడానికా మీ ముందుకి వచ్చింది అన్నట్లు చూసాడు. అతడిని తృప్తి పరచడానికి పెద్దల్లో ఒకరు కలుగజేసుకొని, 'మొదటి తప్పు'గా మాలచ్చిమిని మన్నిస్తున్నారనీ, ఇకముందు మర్యాదగా మసలుకొంటానని పెద్దలముందు సింహాద్రికి మాటిచ్చి కులతప్పుగా ముప్పయి రూపాయలు కట్టాలనీ అన్నాడు.

కూతురి కాపురం ఏ గంగలో కలిసిపోతుందో అని కంగారుపడ్తున్న మాలచ్చిమి తల్లి పోలమ్మ సంతోషించి సమ్మతించబోయేసరికి, "నువ్వుండే" అంటూ మాలచ్చిమి తల్లికి అడ్డు తగిలింది.

"తమరు పెద్దలు. తవరు సెప్పేమాట కాదనేదాన్ని కాను. ఈచనం నుంచి ఆడి మనసుకి నచ్చినట్టే నడుసుకొంటాను. ఆడు కూకోమంటే కూకుంటాను, తొంగోమంటే తొంగుంటాను. అలాగని నా బొట్టిడి మీద ఒట్టేసి సెప్తాను... మరి, ఆడినీ సెప్పమనండి. తాలి కట్టిన దానిని ఉసురెట్టా పట్టంలో అడ్డమైన ఓళ్లంటా తిరిగి తమాసాలు సెయ్యనని బొట్టిడి తలమీద సెయ్యేసి చెప్పమనండి."

"ఆడు మొగోడు.... ఆడూ నువ్వూ ఒకటేనేటి?" మందిలోంచి ఎవరో అన్నారు.

"ఆడు మొగోడు, నాను ఆడదానిని. కాదన్ను. కాని నీతీ, నాయం అంటూ ఉంటే అందరికీ ఒక్కనాగే ఉండాలంటాను. సుట్టపక్కాలతో నవ్వుతూ ఊసులాడి నందుకు నాను ముప్ఫయి రూపాయలు కులతప్పు ఉచ్చుకోవాలంటే ఉచ్చుకొంటాను. మరి ఆడు సేసిన పన్లుకి ఆడ్నీ ఉచ్చుకోమనండి ఏబయ్యో అరవయ్యో... తవరెంత నాయం అని తలుత్తే అంత" అంది మాలచ్చిమి ధైర్యంగా.

అప్పటివరకు నెమ్మదిగా సాగుతున్న వాదవివాదాలు మాలచ్చిమి మాటలతో కళపెళ లాడాయి. సింవాద్రి బలగమంత మాలచ్చిమిని తిట్టిపోసారు. ఊళ్లో మగాళ్లు సగానికి పైగా సింవాద్రినే బలపరచారు. చివరికి తల్లి పోలమ్మ కూడా మాలచ్చిమినే మందలించింది. "సిన్నగుంట. దాని మాటలకేటి బాబూ! పంట సేతిలో పడగానే నానిచ్చుకొంటాను ముప్ఫయి రూపాయలు" అంది.

అప్పటికే సింవాద్రి తారాస్థాయికి లేచింది.

"ఆ సామ్మెట్టి ఇంకో మనువు సేసుకొనేదాకా నీ బొట్టికి గెంజిపొయ్యి. ఆ సెడిపోయిన ముండ ముకం సూసినా పాపం సుట్టుకొంటుంది. ఈ చనం నుంచీ దానికీ నాకూ సరి" అన్నాడు ఉక్రోషంగా.

"రుజువూ సాచ్చం లేనపుడు అలాంటి మాటలనకూడదురా సింవాద్రీ! పాడైపోతవు" అంది మాలచ్చిమి మేనత్త.

"ఇంకా రుజువూ, సాచ్చం కావాలేటి? ఆ గుంటడి మొకం సూత్తే తెలియడం నేదా! దాని పాపాలకి ఆడే సాచ్చికం."

అప్పటివరకు కళ్లు మూసుకొని వేపచెట్టు మొదట్లో కూచుని వారందరి మాటలు కిమ్మనకుండా వింటున్న మాలచ్చిమి ఒక్కసారి భద్రకాళిలా కళ్లు తెరచి, పూనకం వచ్చిన దానిలా ఊగిపోతూ, "ఏటీ"? అంది.

"ఆ ఎర్రజుట్టు సన్నాసి ఎదవనేదూ, అన్నీ ఆడి..."

సింవాద్రి మాట పూర్తికాకుండానే, "ఛీ...తూ" అని కాండ్రించి వాడి ముందు ఉమ్మేసి, "ఎంతమాటన్నావురా సచ్చినోడా! నిన్ను ఆ బగమంతుడు కూడా సెమించడు" అని గిరుక్కున తిరిగి వెళ్లిపోయింది మాలచ్చిమి.

మాలచ్చిమితో వ్యవహారం తెగతెంపులు చేసుకొన్న నెల తిరక్కుండా సింహాద్రి మళ్లీ పెళ్లి చేసుకున్నాడు. మాలచ్చిమి మాత్రం మారుమనువుకు పోలేదు. రెండేళ్ల పాటు రెక్కలు ముక్కలు అయేలా ఈ ఇంట ఆ ఇంట పనులు చేసి, నీతిగా బ్రతుకుతూ పిల్లడిని పెంచుకొచ్చింది. ఎంకటేసుకి మూడో ఏడు వచ్చేసరికి పోలమ్మ చచ్చి పోయింది. మాలచ్చిమికి మిగిలి ఉన్న ఆ కాస్త సహాయం కూడా లేకుండా పోయింది.

ఒంటరిగా వయసులో ఉన్న పిల్ల. అందునా నీతి లేనిదని మొగుడు వదలిపెట్టిన ఆడది, అయినవారికీ కానివారికీ అందరికీ అలుసే. అయినవి కానివి పుట్టించి వీధి వాడా ప్రచారం చెయ్యసాగారు. ఇదిగో తోక అంటే అదిగో పులి అనే మనస్తత్వం గల మనుషులు ఆ పిల్ల దరిదాపులకి రావడమే ప్రమాదం అన్నట్లు తమ పనుల్లోంచి తప్పించేసారు. తినేందుకు తిండిలేక, ఉండేందుకు నీడ లేక తల్లీ బిడ్డా ఎండుటాకుల్లా మలమల మాడిపోయారు. కష్టాలు ఒంటిగా రావు అన్నట్లు ఎంకటేసుకి జబ్బు చేసింది. జబ్బుతో పడున్న కొడుక్కి మందులేక నోట్లో పొయ్యడానికి గుక్కెడు జావలేక కటకట లాడింది ఆ తల్లి ప్రాణం.

అన్నివిధాలా ఆ పిల్ల ఇరుకునపడ్డ సమయంలో అప్పుడు రంగం మీదికి దిగపడ్డారు కొందరు పెద్దలు. చాటుగా మాటుగా వచ్చి పలకరించి, యోగక్షేమం అడిగి, పదీ పరకా చేతిలో పెట్టారు కొందరు పిన్నలు. తనకోసం కాకున్నా తన కొడుకు కోసమన్నా తను బతకాలి. ఈ ప్రపంచంలో ఒంటరి ఆడది బ్రతకడానికి ఇదే మార్గం అయితే ఇలాగే బ్రతుకుతుంది తను. అందువల్ల ఆ భగవంతుడు పాపమే రాస్తే అది తనొక్కతే భరించదు. తనతోపాటు ఈ ఊరు ఊరంతా పంచుకొంటారు అన్న నిర్ణయానికి వచ్చింది మాలచ్చిమి.

పెద్దల చలవవల్ల కూడుకి, గుడ్డకి లోటు లేకుండా వెళ్లిపోసాగింది మాలచ్చిమి జీవితం. పనిలోకిపోతే పూర్వంలా దులపరించుకోకుండా పనులిచ్చేవారు ఊరివాళ్లు. "ఒడ్డు నున్నోళ్లని నీట్లోకి నాగేదాకా అందరికీ సందడి. ఆ యెనక ఆళ్లు మునిగినా తేలినా యారికీ పట్టదు" అనుకొనేది మాలచ్చిమి ఊరి వాళ్ల మాటలు వింటూ.

మాలచ్చిమి తన ఆలోచనల్లో ఉండగా వీధి గడపలో అలికిడి అయింది. తడికె తీసుకొని సింహాద్రి బైటికి వెళ్లి మళ్లా రెండు నిమిషాల్లోనే తిరిగి వచ్చాడు.

"ఎవరేటి?" అంది మాలచ్చిమి సింహాద్రిని చూస్తూ.

"చాకలి ఈరిగాడు. పెద్ద బుగత కబురంపినాట్ట."

"ఏటి సెప్పావు?" కుతూహలంగా అడిగింది.

"నాబం లేదు. బుక్కయిపోనాది అన్నాను."

చిన్నగా నవ్వింది మాలచ్చిమి. ఆ నవ్వులోని అర్థం సింహాద్రి గ్రహించగలిగి ఉంటే తిరిగి ఆమె ముఖం వంక చూడగలిగి ఉండేవాడు కాదు. కాని సింహాద్రిలోని మగాడు

అది గ్రహించే స్థితిలో లేదు. అందుకే ఆ రాత్రి ఆమెతో గడపగలిగాడు. ఆ వెనుక క్రమం తప్పకుండా వారం వారం మాలచ్చిమి కోసం రాగలిగాడు.

ఒకసారి వారం మధ్యలో వచ్చాడు సింహాద్రి. అలికిడి విని తడిక తీసుకొని బైటికి వచ్చింది మాలచ్చిమి.

గడపలో నిలబడిన సింహాద్రిని చూసి "ఈయేలొచ్చావేం?" అంది. "నీమీద మనసుపుట్టి" అన్నాడు సింహాద్రి చిన్నగా నవ్వుతూ.

"లోపలెవరేటి?" అన్నాడు మెల్లిగా.

మాలచ్చిమి మాట్లాడలేదు.

"బేగి పంపేసిరా. ఈడనే కూకుంట" పైమీద గుడ్డ దులిపి అరుగుపై పరుచు కొంటూ అన్నాడు సింహాద్రి.

ఒక్క క్షణం సింహాద్రి వైపు జాలిగా చూసి లోపలికి వెళ్లిపోయింది మాలచ్చిమి.